

***

В зелених вибухах дерев
руїн химерні силуети.
Війна не просить, а бере —
це правило, як світ, старе, —
міксує схиблені сюжети.

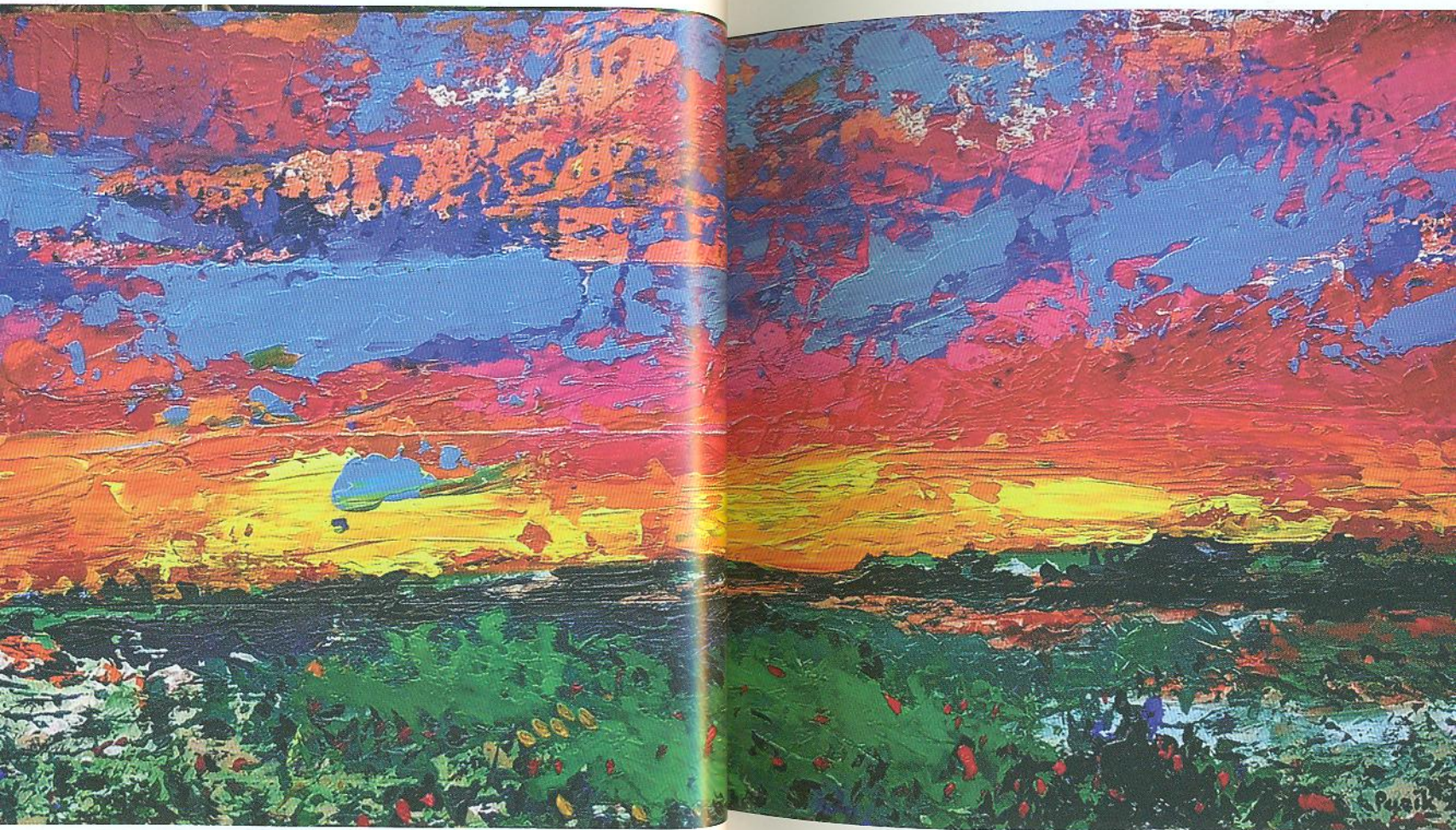
Під неблаганним шквалом дат,
дощів, доган, вогнів ворожих
наказ виконує солдат
(чи вщухне ця доба без втрат?)
в той час, як хтось офшорить гроші.

Не має гумору метал,
якому все — і плоть, і стіни...
Болить пречиста висота,
де рвані села та міста
не стануть, сука, на коліна.

Чий вітер прапор наш пере
за п'ять хвилин до перемоги!?
В застиглих вибухах дерев
зруйновано бліцкриг рф
й пристріляна летить дорога...

***

...А тут і осінь наче в пів крила.
І навіть небо стріляє й роздерте.
Крізь голизу дерев в прицілі смерті
щодня все менше віри та тепла.

Кубізм рутини. Графіка зірок.
Трикрапка недописаної казки.
На лицях і на душах стильні маски,
чоло здають в аренду під тавро...

В німу п'ятьму видихуєш себе,
тамуючи рубцьовані прокльони.
Тримають фронт запеклі батальйони,
допоки хтось дисконтить в АТБ...

А ти все крадеш щастя крадькома,
щоб Господу було кого прощати...
Затисла осінь місто у лещата,
а підступи прострілює зима...

* * *

От і ми тепер неболови
серцем, поглядом, уві сні.
Добровольці німої мови,
цигарками рахуєм дні.

От і нам тепер є робота —
думку думати досхочу.
Теракотова перша рота,
в моноліті твоїм мовчу...

Воріженьки скубуть артою,
що у відповідь їм дамо?!
Доки славить Майдан героїв —
ми по схованках сидимо...

Тихо падаєм в статус «200»
і трьохсотимось — мовчазні...
Теракотові, бо на місці.
Неболовимо на війні...

ПАМ'ЯТІ В.М.М.

...коли помирають дерева,
то їх вузлуваті пальці
більше не шкрябають неба,
не вибухають листям —
їм роблять сокири розтин,
знаходять тепло, і з димом
вони здобувають волю,
а там підростають інші.

коли помирають боги,
сувої, волхви, скрижалі —
палають поганські довбні,
впокорюють меч та плаха.
приходять нові талмуди
і свіжі летять молитви
з церков, олтарів, амвонів —
нову добу не спинити.

коли помирають друзі
з уламками прямо в серці,
вони залишають пустку,
яку зашиває часом.
а потім вони приходять —
веселі, хоробрі, дужі —
всідаються напівколом,
жартують, зітхають, палять